

Η επίπτωση της ύστερης διδασκαλίας του Λακάν στη Διάκλειση του Ονόματος-του-Πατρός

Η κανονικόμορφη ψύχωση συνιστά απεικόνιση της μοντέρνας κλινικής, μίας κλινικής όπου η δυνατότητα αναπλήρωσης του Ονόματος-του-Πατρός δεν περιορίζεται στην παραληρηματική μεταφορά, η οποία εγκαθίσταται μετά την έκλυση. Η διάκλειση του Ονόματος-του-Πατρός, έτσι όπως παρουσιάζεται στο προκαταρκτικό ζήτημα, δεν είναι ικανή να συλλάβει την αναπλήρωση στην ύστερη διδασκαλία του Λακάν, αναπλήρωση που εγκαθίσταται, σε πολλές περιπτώσεις, πριν από την έκλυση.

Η έννοια του Ονόματος-του-Πατρός, καθώς και εκείνη της διάκλεισης, έχουν μετακινηθεί στην ύστερη διδασκαλία. Το Όνομα-του-Πατρός δεν είναι πια ο Άλλος του Άλλου, αλλά έχει περιοριστεί στο σύνθωμα, σε μία λειτουργία ονοματοδοσίας του πραγματικού. Ως εκ τούτου, αυτό που είναι σημαντικό, στην ύστερη διδασκαλία, είναι η λειτουργία του, η οποία μπορεί να αντικατασταθεί από άλλα στοιχεία. Στη βορρόμεια κλινική, η διάκλειση του Ονόματος-του-Πατρός μεταφράζεται με την αποδόμηση του κόμβου ή με ένα κόμβο ο οποίος δεν είναι βορρόμειος. Ωστόσο, ένας μη βορρόμειος κόμβος μπορεί να συγκρατηθεί, σε κάποιες περιπτώσεις, καθ' όλη τη ζωή ενός υποκειμένου.

Η κανονικόμορφη ψύχωση είναι η κλινική επίπτωση της ύστερης διδασκαλίας του Λακάν στη διάκλειση του Ονόματος-του-Πατρός. Η κλινική της κανονικόμορφης ψύχωσης μας καταδεικνύει πως υπάρχουν υποκείμενα τα οποία διαβιούν χωρίς να στηρίζονται στο Όνομα-του-Πατρός, έννοια που τόσο υποτιμήθηκε στην ύστερη διδασκαλία.

Το Όνομα-του-Πατρός, που ήταν ο κεντρικός άξονας της συμβολικής τάξης, μετατρέπεται σε μία επιλογή δεσίματος ανάμεσα σε άλλες, μετατρέπεται σε ένα σύνθωμα ανάμεσα σε άλλα. Η ύστερη διδασκαλία προσφέρει μία διαφορετική κλινική οπτική. Το διακύβευμα δεν είναι να συγκρίνουμε ή να φέρουμε σε αντιπαράθεση τις δύο κλινικές. Πρόκειται για δύο κλινικές που προσφέρουν δύο διαφορετικές οπτικές. Ωστόσο, αν στηριχτούμε αποκλειστικά στην πρώτη κλινική, θα είναι αδύνατον να επιλύσουμε τα αδιέξοδα της κανονικόμορφης ψύχωσης.

Η διάκλειση του Ονόματος-του-Πατρός, μη παρουσιαζόμενη με τον ίδιο τρόπο στην ύστερη διδασκαλία, δεν επαρκεί, για να κατατοπιστούμε στην κλινική, και δεν

είναι, κατά συνέπεια, το άλφα και το ωμέγα της κλινικής της ψύχωσης. Μπορούμε, ως εκ τούτου, να υποστηρίξουμε ότι πρόκειται για έννοια που επίσης υποτιμάται στην ύστερη διδασκαλία. Εκείνο που υπερέχει είναι η έννοια του δεσίματος. Το ερώτημα που τίθεται, στην ύστερη διδασκαλία, δεν είναι τι διαφοροποιεί τη νεύρωση από την ψύχωση, αλλά τι δένει τη δομή του υποκειμένου.

Τι έχει διακλεισθεί στην ψύχωση; Η απάντηση, για τον Λακάν της πρωτοκαθεδρίας του συμβολικού και του εγκωμίου της τάξης του, θα ήταν δίχως αμφιβολία το Όνομα-του-Πατρός. Στην ύστερη διδασκαλία, η απάντηση τίθεται με διαφορετικούς όρους. Αυτό που έχει διακλεισθεί στην ψύχωση, στην εποχή του Άλλου που δεν υπάρχει, είναι το βορρόμειο δέσιμο. Υπό αυτή την έννοια, ο Μιλέρ υποστηρίζει ότι η διαφορά νεύρωσης-ψύχωσης αμβλύνεται. Τούτο δεν σημαίνει ότι αυτή η διαφορά δεν υπάρχει, σημαίνει ότι η δυνατότητα αναπλήρωσης επιτρέπει σε ένα ψυχωτικό υποκείμενο να έχει ένα σύνθωμα που δένει το συμβολικό, το φαντασιακό και το πραγματικό.

Σε αυτές τις περιπτώσεις, λοιπόν, όπου μία αναπλήρωση δένει τη δομή του υποκειμένου, η μόνη διαφορά ανάμεσα σε νεύρωση και ψύχωση εντοπίζεται στον τρόπο δεσίματος. Βέβαια, η διάκλειση του βορρόμειου δεσίματος έχει επιπτώσεις στο επίπεδο της επιθυμίας, της φαντασίωσης και της απόλαυσης. Ωστόσο, ορισμένες φορές, αυτές οι διαφορές είναι τόσο διακριτικές, που ένας μη υποψιασμένος κλινικός δεν έχει κανέναν μπούσουλα. Οι διακριτικοί δείκτες της διάκλεισης και ο όρος *κανονικόμορφη ψύχωση* αποτελούν στο εξής τα σημεία αναφοράς ενός λακανικού αναλυτή.

Το ερώτημα για το τι διαφοροποιεί τη νεύρωση από την ψύχωση αποτελούσε το καίριο ζήτημα της πρώτης κλινικής, και η απάντηση ήταν η διάκλειση του Ονόματος-του-Πατρός. Στην ύστερη διδασκαλία, το ερώτημα μετατρέπεται και έχει ως εξής: τι δένει τη δομή του υποκειμένου; Η απάντηση είναι: το σύνθωμα. Νευρωτικό ή ψυχωτικό· δεν δίνεται έμφαση στη διάκριση αυτή. Παραδοσιακό Όνομα-του-Πατρός ή οποιαδήποτε άλλη επινόηση, δεν δίνεται έμφαση, ομοίως, σε αυτά. Εκείνο που ο Λακάν τονίζει στην ύστερη διδασκαλία του είναι η έννοια της αναπλήρωσης, αναγκαίας για όλους, νευρωτικούς και ψυχωτικούς. Αυτό που προέχει στην εποχή του Άλλου χωρίς Άλλον είναι η λειτουργία δεσίματος, είτε είναι βορρόμεια είτε όχι. Πρόκειται για μία πραγματιστική κλινική όπου εκείνο που έχει σημασία είναι αν κάτι λειτουργεί ή δεν λειτουργεί.